

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι'είκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι'ἐνιακόσα,
εἰλο γιὰ τὴν Ἀνθρώπῳ θά περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Μηνὸς Μαρτίου δεκαενέα,
τοῦ Βενιζέλου πυγμὴ γενναία.

Χίλια κι'ἐκατὸν ἑξηντατρία
γιὰ τὸν Μιστριώτῃ φασκία.

Συνωμότη' ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ Χαφρέδες μυστικοί.

Περικλέτο, μὴ γελᾷς,
Περικλέτο, μὴ μιλάς.
Ἀμπαρόνου μέσ' στοῦ σπῆτι,
κι' ὅταν ἀπὸ τοῦτο βγαίνῃς,
μὲ κανένα συμπολίτη
γνώριμό σου μὴν πηγαίνῃς.

Μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
νὰ μὴν εἶσαι φαφλατάς...
τρέμε τοὺς Εἰσαγγελεῖς,
τρέμε τοὺς Ἀνακριτάς.

Φεῦγε τὰς διαδηλώσεις,
τὰς παντοίας συγκεντρώσεις,
τὰ συλλαλητήρια.

Φεῦγε κάθε φαμπαρόνο.
Ἰστοὺς φιλελευθέρους μόνο
ψάλε νικητήρια.

Ἔχε μοῦτρο σὰν φλουρί,
βάζε φίμωτρο' στοῦ στόμα...
ἀνορθώσεως καιροὶ
καὶ φιλελευθέρων κόμμα.

Μήτε γνώμην κατὰ φρένα
καὶ θυμὸν νὰ μερμηρίζῃς,
μήτε νύχθῃσαι μ' ἐμένχ,
κάνε πῶς δὲν με γνωρίζεις.

Παῦσε νᾶσαι ζῳηρός,
ἄψυχον νὰ γίνῃς πτώμα...
ἀνορθώσεως καιρὸς
καὶ φιλελευθέρων κόμμα.

Καὶ τὸν ἴσκιό σου νὰ τρέμῃς... μὴ μιλάς γιὰ γλωσσικό
νὰ μὴν πάθῃς ξαφνικό.
Πάρε κάμπους καὶ βουνά
μοναχὸς σου, πατριώτη,
πρὶν νὰ πάθῃς τὰ δεινὰ
τοῦ κυρίου Μιστριώτη.

Φεῦγε φεῦγε τοὺς ἀνθρώπους...
λέν πῶς ἔξω' στοῦ Λεβίδη
κάποιους εἶδαν κατασκόπους,
καὶ με πᾶσι ριπιτίδι.

Ὅπου πᾶς σ' ἀκολουθοῦν, δὲν σ' ἀφίνουν μήτε βῆμα...
θέλεις ἰάμπερ μέσ' στοῦ τράμ;... κι' αὐτοὶ μπαίνουν παραχρῆμα.
Πᾶς γι' ἀνάγκη σου καμιά;... νὰ γιὰ συντροφιά νὰ αὐτοῖς
καὶ δὲν ξέρεις τὸ γιατί.

Ἄλλο πάλι ξαφνικό...
κὼν μιλάς γιὰ γλωσσικό,
κὼν καὶ γι' ἄλλη σου δουλειά,
τρέχουν καὶ σὲ τριγυρίζουν,
σε φερμάρουν, σε μυρίζουν
σὰν τοῦ κυνηγιοῦ σκυλιά.

Καὶ συμφορὰ μεγάλη
σ' ἐκεῖνο τὸ κεφάλι,
ποῦ θὰ τὴν καταφέρει.

Θυμώνει στὰ σωστά του
καὶ σκύβουν ἐμπροστί του
ἀπτήνες νεοσσοί.

Ἰδοὺ!.. πυγμὴν ἐγείρει...
φυλάξου, κακομοῖρη,
νὰ μὴν τὴν φᾶς καὶ σύ.

Π. —

Κι' ὁ νοῦς ὁ δικός μου
τὸν βλέπει στὴ μπόρα
γλωσσάσπιδος κόσμου
νὰ χύνεται τώρα.

Ὀλόρθο τὸ χέρι
κυττῶ τοῦ Λευτέρη,
ἀνδρὸς ἀτρομῆτου.

Καὶ φεύγει δρομαῖος
καθένας πυγμαῖος
ἐμπρὸς στὴν πυγμὴ του.

Φ. —

Πᾶνε πᾶ διαδηλώσεις
γὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας
καὶ συλλαλητήρια.

Καὶ σὲ γλῶσσα μαλλιαρὴ
γὰ τὸ χέρι, ποῦ βαρεῖ,
πὲς συγχαρητήρια.

Γεῖά σου, τοῦ φωνάζουν, γίγνα,
δεῖχνε τὴν πυγμὴ σου, σφρίγα
μὲς στὸν σάλον τῶν γλωσσῶν.

Π. —

Κι' ἐγὼ τέτοια, Φασουλῆ,
τὸν ἀκούω νὰ μιλῇ
μὲ φωνὴν διαπασῶν.

**Ὁ γίγας ὁ πυγμαῖος
τάδε λαλεῖ μονάχος.**

Τᾶλογο, τᾶλογο, Μαρχαντωνάκη,
τᾶλογο κι' ἐφοδὸς στὸν συνωμότη...
ἐμπρὸς, στρατεύματα, καὶ τὸ κονάκι
πολιορκήσετε τοῦ Μιστριώτη.

Γιάντα γυρεύουν ἐξεγερτήρια
καὶ γὰ τὴν γλῶσσα συλλαλητήρια;
Κι' ἐκ τῆς Χαλκίδος ἄς ἔλθουν τάγματα,
γιατὶ δὲν πᾶνε καλὰ τὰ πράγματα.

Συνωμοσίαις, ἐχθροὶ μεγάλοι...
ἰδοὺ τὸ φρόνητρον τοῦ γλωσσικοῦ
μ' ἓνα καπέλο ψηλὸ προβάλλει
καὶ μ' ἐγχειρίδιον Συντακτικοῦ.

Ἐμπρὸς, Οὐσσάροι, καὶ σεῖς Δραγόνι,
κι' ὁ Μιστριώτης δουλειὰς σακρόνει.
Πάρτε μαζί σας καὶ πυροβόλα,
κι' ἀρπάξετέ τον ἀπ' τὰ μαλλιά.

καὶ κόψετε τὸν στὴν κεραυνόλα
καθὼς ἐκείνον τὸν Χαρδολιᾶ.

Μᾶς ἐφορτώθηκαν οἱ γλωσσολογοί,
πῆρε κι' ὁ δάσκαλος αὐτὸς ἄερα,
καὶ δεκατέσσερα κεφάλια νάχη
νὰ τοῦ τὰ κόψετε σὲ μιὰν ἡμέρα,
γιατὶ μᾶς φέρνει πολλὴ σκοτοῦρα
μὲ τὴν ψιλή του καπελαδοῦρα.

Τᾶλογο φέρτε νὰ πάρω δρόμο,
νὰ βάλω τάξι, νὰ βάλω νόμο,
κι' ἐχθρῶν μεγάλων νὰ κόψω φῶρα...
κι' οἱ δικηγόροι τᾶβάλαν τώρα
μὲ τὰ κινιούρια δικαστικὰ
καὶ ξεφωνίζουν σπαρτακτικὰ.

Κι' αὐτοὶ τὰ δάζουν μὲ τὸν Λευτέρη,
ἀλλ' ὅμως σήκω, τρανό μου χέρι,
κι' αὐτῶν τὸ στόμα κλειστό καὶ δέστο
νὰ βουβαθοῦνε κι' αὐτοὶ γὰ πάντα,
καὶ βάλετέ τους ὅλους ἀρέστο
χωρὶς νὰ ξέρουν κι' ἐκεῖνοι γιάντα.

Δὲν εἶναι χέρι σὰν τὸ δικό μου,
δὲν τὸ τρομάζουν δοντιῶν βρυγμοί,
ἐγὼ τὸ κράτος εἶμαι τοῦ νόμου,
παντοῦ καὶ πάντα δείχνω πυγμὴ,
καὶ τοὺς πυγμαῖους μὲς στὴν ὀρμή μου
τοὺς ρίχνω κάτω μὲ τὴν πυγμὴ μου.

Ἐγὼ τὸ σθένος, ἐγὼ κι' ἡ ρώμη,
ἐγὼ πανύψηλος τοῦ νόμου στύλος,
κι' ἐκεῖνος ποῦχεῖ δική του γνώμη
αὐτὸς τοῦ Καίσαρος δὲν εἶναι φίλος.

Συνωμοσίαις μικραῖς μεγάλαις
καὶ γὰ τῆς γλώσσας καὶ γὰ τοὺς φόρους...
ἐμπρὸς, πεζούραις, ἐμπρὸς, καββάλαις,
σὲ Μιστριώτας καὶ δικηγόρους.

Ἄν δὲν μ' ἐμπόδιζαν ἐχθρῶν κρωγμοί
αὐτὸ ποῦ θέλετε θὰ τὸ τελείωνα,
καὶ τότε βέβαια γὰ τὴν πυγμὴ
θὰ μ' ἐφωνάζατε καὶ Πυγμαλῖονα.

Π. — Ἀκούς τί λέει, Φασουλῆ;

Φ. — Τὰκούω, Περιχλέτο...
περὶ τῆς Ἀνορθώσεως μηδεὶς ἀμφιβαλέτο.
Ἄλλ' ὅμως ἀς ἀφῆσωμεν τοὺς χωρατάδες πλεόν
κι' ὀμνήσωμεν τῶν Ἰταλῶν λαμπρὸν Ἰωβιλαῖον,
καὶ χωρισμένοι πάντες γὰ τὸ καλὸ τοῦ γένους
σὲ καθάρους, σὲ μαλλιαρούς, σὲ ντόπιους καὶ σὲ ξένους,
νὰ συμπανηγυρίσωμεν μὲ γλωσσικὰς θαλίαις
τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα θαλλούσης Ἰταλίας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐχαριστήρια θερμὰ στὸν ἀγνωστὸν μαζὶ φίλον,
ὅπου δὲν ἐλκυσμένη καὶ τοῦ Ρωμῆου τὸ φύλλον.

Ἀπὸ τὸν ῥακτὴν Σύλλογον τὸν Ἑπειρωτικόν
τὴν Τρίτην ἑσπερὶς λαμπρὰ μὲς στὸ Δημοτικόν.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πενηνταοκτὼ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.